

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 828

гр. София, 09.01.2025 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 77 състав,
в закрито заседание на 09.01.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Баева

като разгледа дело номер **4901** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по искането на адвокат Г. Ц. Ш. от Адвокатска колегия – С., за изменение на Решение № 19123/08.10.2024 година, постановено по адм.д. № 4901/2024 година по описа на Административен съд – София-град, в частта на разноските. Молителката твърди, че дължимите разноски за адвокатско възнаграждение по чл. 38 от Закона за адвокатурата следва да се присъдят в размер на по 1 000 лева за всяка една от жалбоподателките.

Ответникът по молбата изразяват становище за неоснователност на молбата.

Съдът, като взе предвид направеното искане и доказателствата по делото, прие за установено от фактическа и правна страна следното :

Производството е образувано по жалбата на Р. М. С., Ц. М. С. и А. М. К., срещу отказ на Кмета на район „В.“ – Столична община да предостави достъп до обществена информация по Заявления с вх. № ОА23-5431/16.04.2024 година, обективизиран в Писмо с изх. № РВТ24-ЕВ01-9-(2)/26.04.2024 година.

Първоначално са образувани три дела, обединени за общо разглеждане, поради идентичност на предмета.

С Решение № 19123/08.10.2024 година, постановено по адм.д. № 4901/2024 година по описа на Административен съд – София-град, обжалваният отказ е отменен и преписката е изпратена на органа за предоставяне на търсената информация. С решението съдът е присъдил на адвокат Ш. сумата от 500 лева, представляваща възнаграждение по чл. 38 от Закона за адвокатурата.

Съобразно разпоредбата на чл. 38 от Закона за адвокатурата адвокатът може да оказва безплатно адвокатска помощ и съдействие на роднини и има право на адвокатско възнаграждение в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата.

Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения е приета с решение на Висшия адвокатски съвет от 07.07.2004 година.

С Решение на Съда на Европейския съюз от 25 януари 2024 година по дело C-438/22 година („Ем акаунт БГ“ ЕООД срещу „Застрахователно акционерно дружество Армеец“ АД) е прието, че 1.) Член 101, параграф 1 от Договора за функционирането на европейския съюз във връзка с член 4, параграф 3 от Договора за европейския съюз трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочения член 101, параграф 1, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, включително когато тази страна не е подписала никакъв договор за адвокатски услуги и адвокатско възнаграждение; 2.) Член 101, параграф 1 от Договора за функционирането на европейския съюз във връзка с член 4, параграф 3 от Договора за европейския съюз трябва да се тълкува в смисъл, че национална правна уредба, съгласно която, от една страна, адвокатът и неговият клиент не могат да договорят възнаграждение в размер по-нисък от минималния, определен с наредба, приета от съсловна организация на адвокатите, като Висшия адвокатски съвет, и от друга страна, съдът няма право да присъди разноски за възнаграждение в размер по-нисък от минималния, трябва да се счита за ограничение на конкуренцията „с оглед на целта“ по смисъла на тази разпоредба. При наличието на такова ограничение не е възможно позоваване на легитимните цели, които се твърди, че посочената национална правна уредба преследва, за да не се приложи към разглежданото поведение установената в член 101, параграф 1 от Договора за функционирането на европейския съюз във връзка с член 4, параграф 3 Договора за европейския съюз забрана на ограничаващите конкуренцията споразумения и практики и 3.) Член 101, параграф 2 от Договора за функционирането на европейския съюз във връзка във връзка с член 4, параграф 3 от Договора за европейския съюз трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, нарушава забраната по член 101, параграф 1 от Договора за функционирането на европейския съюз във връзка с член 4, параграф 3 от Договора за европейския съюз, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба, включително когато предвидените в тази наредба минимални размери отразяват реалните пазарни цени на адвокатските услуги.

В мотивите на решението е прието, че приетата от Висшия адвокатски съвет, като съсловна организация, Наредба № 1/09.01.2004 година за минималните размери на адвокатските възнаграждения, хоризонтално определя цени, което е забранено от член 101, параграф 1 ДФЕС.

С оглед задължителния характер на даденото тълкуване от Съда на Европейския съюз, съдът не е обвързан от размерите на адвокатските възнаграждения, определени в Наредба № 1/09.01.2004 година за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Съдът, при определяне на дължимите разноски, вкл. адвокатско възнаграждение по чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата съобрази, че присъждането на адвокатско възнаграждение на жалбоподателките следва да се разглежда, като обезщетение за непозволено увреждане, в резултат на незаконосъобразен административен акт, отменен от съда. Увреждането е в резултат на незаконосъобразния отказ да се предостави търсаната информация, вредата – дължимото адвокатско възнаграждение

по чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата. Определянето на размера на обезщетението, следва да се извърши при съобразяване на предмета на делото, качеството на страната, на която се дължат разноски и извършените процесуални действия.

Съдът намира, че оценка за качеството на извършените от процесуалния представител на спечелилата страна действия не следва да се извършва, тъй като такава намеса е допустима само при наведени твърдения от възложителя по договора за правна помощ в съответно исково производство.

С оглед на посочените критерии съдът, като съобрази, че предмет на делото е един административен акт, макар и обжалван от три лица, и не представлява фактическа и правна сложност намира, че размерът на дължимото възнаграждение е в размер на 500 лева общо.

По гореизложените съображения и на основание чл. 248, ал. 1 от Гражданския процесуален кодекс, вр. чл. 144 от Административнопроцесуалния кодекс, съдът

О П Р Е Д Е Л И :

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на адвокат Г. Ц. Ш. от Адвокатска колегия – С., за изменение на Решение № 19123/08.10.2024 година, постановено по адм.д. № 4901/2024 година по описа на Административен съд – София-град, в частта на разноските.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО е окончателно.

СЪДИЯ: